

Krleža s surovo brezobzirnostjo meče iz sebe vse, kar in kakor je sprejel vase in kakor se je v njegovi razboleli notranjosti prekvasilo in izobličilo, govoreč popolnoma kasarniški in obče soldaški jezik, iz ogorčenosti in preziranja nad vsem ostudnim ne olepšava ničesar, temveč daje vsej sliki še groznejši obraz kakor pa je v resnici, kar izpričuje le njegovo silno ljubezen do neukega najbednejšega človeka iz spodnjih plasti, ki ne razume ničesar in si v tolažbo po svoje razlaga vse vojne pojave. Njegov slog je čisto samosvoj, ki pa nosi na sebi tudi Marsov obraz. Na estetično stran podajanja ne pazi, ker je v njem preveč produktivne, surove sile, ki se mora realizirati v isti neugnanosti, kakršna biva v njem. Krleža je danes kljub vsem ugovorom in nepriznanju od gotovih umetniških struj neoporečno največja pripovedna sila na našem jugu.

Milan Fabjančič.

Oskar Wilde: *Lady Windermere*, prevel R. Rehar, Maribor, Mariborska tiskarna. 1921.

Čim dalje sem čital, tem hujše mi je kipela jeza; našvrkal bi bil prevajalca za drzko brezstidnost, s katero skruni svetišče našega lepega jezika. Kdor se na svoje oči ne prepriča, kaka nasilstva počenja prevod z domačo govorico, ne bo verjel, da se najdejo v njem te le sorte cvetke:

Nočete mi nesti mojo pahljačo? Nesel jo boste tako gracijozno — vi bi nesel sploh vse tako gracijozno; vi bi moral biti; vi ste ljubeznjiva (to opiče spakovanje srečaš 80krat); zakaj jo niste pridržala? Ti si izgubil figuro v tvojem dobrem glasu (posesivni refleksiv je 35krat nápak rabljen); s škatljam (ni tiskovna napaka, ker ima še množinski orodnik: z moškim); bi se ga smelo soditi; kaj takega se ne stori, dokler se še količkaj lepo izgleda (solange man... aussieht; to je menda višek in zasluži korobač); stvar je izpadla; dopade se mi; ne misli govorit.

Menda bo dovolj vzgledov. Če ta vonjavi šopek 30krat povečaš, si precej dokraja obral pašnik, koder pase prevajánt svoje kozle.

Tudi stilistično je prevod tako mahedravo skrpucan, da imaš pri čitanju občutek, ko da se v sodu kotališ po bregu. Glede točnosti prevoda ne morem ničesar reči, ker nimam izvirnika pri roki. Vem pa, da se glasi originalov naslov: *Lady Windermere's fan*, torej «Pahljača g. W.». Stvar sumljivo diši po nemškem.

Prevod je greh in surovost napram slovenščini; sabotaza je, ki ji ni in ji ne sme biti odpuščanja. Čankar je smatral naš jezik za največji umotvor našega rodu; tako mislijo vsi, ki ga z umevanjem ljubijo. Pa ti pride rovtar in ti onečedi sleherno gredo tvojega lepega vrta! Kako je mogla M. T. založiti to prevajalsko brozgo, mi je uganka, ki ji moji možgani ne morejo do živega.

Ubogi Wilde, da moraš v taki posodi romati po Slovenskem, ubogi Slovenec, da moraš iz take posode piti dobro Wilde-ovo vino!

Sovrè.

M. Skrbinšek: *Diletantski oder*. (Nova Talija I.) Natisnila in založila Zvezna tiskarna.

Kolikor mi je znano, predstavlja Skrbinškova knjižica prvi zvezek prepotrebnih publikacij teoretsko-praktičnih razpravljanj o drami, igranju, režiji itd. Misel, oživotvoriti prepotrebno Talijo, je bila nad vse srečna. S tem je ustreglo založništvo vsem onim mnogoštevilnim odrom po Sloveniji, ki pošiljajo dan za dnem prošnje v Narodno gledališče za izposajo dramskih del. Zbirke Slovenske Talije, Gledaliških iger itd. so po večini razprodane, zato bodo vsi diletantski odri z veseljem segli po tej novi zbirki.

Avtor pove v uvodu namen, ki ga ima knjižica — in ta namen, dvigniti nivo diletantskih predstav v bližino umetnosti, bo z vsemi praktičnimi navodili,